

De school van de Verwijderingsmeters

De school van de verwijderingsmeters, die ingericht was in het schoolgebouw aan de Benardstraat bij het Zuidstation, groeide zoals alle andere militaire inrichtingen op de duur zodanig aan, dat ze ook de gestalte van een reuzenorganisatie aannam. Daar werden tienduizenden soldaten, die van het front of van Duitsland kwamen en ook officieren en onderofficieren gevormd.

Kapitein Bloem

Kapitein Bloem van Bückeberg, de broer van de bekende patriottische schrijver, was gedurende lange tijd bestuurder van de school in kwestie. Hij was een zeer deftige officier, en trachtte steeds goed te doen voor zijn onderofficieren en manschappen. Hij verkeerde nooit in de kringen der typische etappenofficieren, die hun vrije tijd doorbrachten met de gekste zwijnerijen en zich slechts moeite gaven, wanneer er kwestie was, van het IJzeren Kruis van eerste klasse en andere onderscheidingen zonder gevaar van het legeroppercommando los te krijgen. Kapitein Bloem zat 's avonds met de kapitein Ober, een Berlijnse groothandelaar in aardappelen, stil en vergenoegd in het hotel Klaus, dronk zijn glas bier en rookte zijn sigaar. Wanneer hij dan al eens goed geluimd was en zich eens ver wilde wagen, veroorloofde hij zich niets meer, dan eens onschuldig in de armen te knippen van de drie Duitse dienststers, Anna, Gretel en Martha.

Hij moest echter dikwijls op reis gaan en zijn verplaatsing bracht mee, dat in de school het oude spreekwoord: "Wanneer de kat van huis is dansen de muizen" bewaarheid werd. Enige van zijn ondergeschikte officieren en wachtmeesters, echte "etappenzwijnen" gingen gedurende zijn afwezigheid op de gekste manier aan het knoeien en ze verveelden de manschappen zoveel ze konden.

Luitenant Neebe

Luitenant Neebe van Barmen, die te Gent enkel "de schone Arthur" genoemd werd, was de adjudant van kapitein Bloem, gedroeg zich als een echte zwendelaar en stak alle mogelijke ploerterijen uit. Daar hij daarbij de steun van enige ondergeschikten nodig had zag hij zich gedwongen, de zwendelarijen zoveel mogelijk te begunstigen. Voor alles was dit het geval bij de wachtmeester Grötzinger die een van de ergste dieven was, daar hij zich na de ineenstorting van het Duitse militarisme met zijn oorlogsverdiensten een prachtig buitengoed gekocht heeft te Freiburg in Breisgau. Hij deed te Gent gewoonlijk dienst als inkoper voor de officieren en was voor dit doel g.o.w. hetgeen betekent: gedurig op weg, om in heel het bezette Vlaanderen en in het gouvernement-generaal rond te rijden en zaken te drijven voor eigen rekening. Iedere drie maanden ging hij in verlof en hij liet voor dat doel altijd grote kisten maken, die zodanig ineengestoken werden, dat oningewijden geloofden, dat ze moesten dienen om apparaten te verzenden. Grötzinger ging "officieel" niet in verlof, doch deed dienstreizen, om apparaten die moesten

hersteld worden naar Duitsland te verzenden. Deze apparaten waren echter nooit anders dan gestolen levensmiddelen of andere waren, die ofwel aan hem ofwel aan luitenant Neebe of een andere smokkelaar in uniform toebehoorden, en die in Duitsland aan woekerprijzen verkocht werden aan de honger lijdende landgenoten.

Eens stond de hele school van verwijderingsmeters in rep en roer, en heel het personeel moest zonder uitzondering in de hof van de Keizer Wilhelmkazerne verschijnen. Geen mens wist wat er gaande was,. Maar opeens sprong de bom; er was namelijk een massa fijn en duur leer gestolen. Na een half uur mochten alle onderofficieren en manschappen terugkeren. Het gestolen leer, een hele zak vol, was teruggevonden in de kamer van de wachtmeester Grötzinger.

Er geschiedde hem echter geen leed. Luitenant Neebe, die aan de genade van de wachtmeester overgeleverd was, hield zijn beschermende hand over hem, ten einde hem te dwingen zijn mond te houden.

Enkel na een zestal maanden werd Grötzinger zonder het minste geluid buitengewalst en op zijn schoon postje afgelost; hij werd verplaatst naar de Flak-reserveafdeling te Frankfurt aan de Main.

Met grimlachend gezicht verdween hij van zijn operatie basis, waar hij om zo te zeggen opeens een rijk en vermogend man geworden was.

Luitenant Neebe leefde echter zijn goed leventje, volgens zijn eigen woorden: als God in Frankrijk. Een Duits meisje, wiens portret op zijn schrijftafel stond was zijn bruid, en een oude Gentse twintig-frank-hoer uit het café van Leonidas was zijn trouwe trekpleister; hij leefde met haar als een getrouwde, at, dronk, sliep en ... bad met haar.

Luitenant Winneberger

Luitenant Winneberger, genoemd "Winnetou" was ook een leraar bij de school van verwijderingsmeters. Hij was zo arrogant tegenover de manschappen als hij dom was. Hij had een zeer schoon Gents meisje als verloofde, die hij, ijverig als Othello, hoedde als zijn eigen oogappel en in zijn kwartier in de Willem Tellstraat onderbracht, of liever wegstopte.

Heel Gent lachte uit volle keel en volle borst, toen de ongelukkige verloofde op zekere dag zwanger was en nog meer, toen de ordonnans van de luitenant zich als vader van het verwachte kind ontpopte.

Tuinfeesten

Een gedeelte van de officieren, die als leraar gebruikt werden bij de school voor verwijderingsmeters, bewoonde een heerlijke villa aan de Kortrijksesteenweg, die dicht bij de meetplaat van de school gelegen was. Daar werden de gemoedelijke tuinfeesten in het bijzijn van de schone vrouwtjes gevierd, en waarbij zich de luitenanten Franz en Richter in hun adamskostuum en in de gekste houdingen,

onder andere als "levende fontein" voordeden. Met hun heel bijzondere kunstvoorstellingen oogstten zij een welverdiend succes bij de vrouwelijke gasten van deze feesten.

De fotograaf van de school moest deze vuile voorstellingen fotograferen en de beelden daarna in de albums der officieren zorgvuldig opplakken! Voor deze dienst had hij meer werk, dan voor het werk waarvoor men hem vrijgemaakt had van de loopgrachten.

Daar de alcohol bij dergelijke feesten echt aangesproken werd, moet men geen al te grote fantasie bezitten, om zich te kunnen voorstellen welke zwijnerijen daar uitgehaald werden om de feesten te sluiten! Ik wil ze hier niet herhalen omdat ik de al te zwakke zenuwen van de lezeressen wil verschonen.